

ת"פ 8214/09 - מדינת ישראל נגד שמעון ארזון, אמיר אסדו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 8214-09 מ.י. פרקליטות מחוז דרום-פלילי נ'
ארזון(עציר) ואח'

בפני כב' השופט מרדכי לוי
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י עו"ד ענבל ברסאנו
מפרקליטות מחוז דרום
נגד
הנאשמים: 1. שמעון ארזון
ע"י עו"ד ירום הלוי
2. אמיר אסדו
ע"י עו"ד ישראל אסל

הכרעת דין (מנומקת) בעניין נאשם 2

א. פתח דבר

1. לאחר שמיעת סיכומי ב"כ המאשימה וסיכומי ב"כ נאשם 2, הוריתי על זיכוי נאשם 2 מהמיוחס לו בכתב האישום. להלן יובאו הנימוקים לכך.

ב. כתב האישום

2. נגד הנאשם 2 (להלן גם: "אמיר") ונגד נאשם נוסף (להלן: "נאשם 1" או "שמעון") הוגש כתב אישום שבו יוחסה לנאשם 2, באישום השני, עבירה של **סחיטה באיומים**, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

3. על פי החלק הכללי בכתב האישום המתוקן, המתלונן יוסי-ארז סויסה (להלן: "המתלונן") היה בעבר בעל עסקים שונים. במסגרת ניהול העסקים שילם המתלונן לאנשים שונים באמצעות שיקים שלו ושל חברה שבבעלותו. בשלב מסוים, כשנתיים לפני האירועים המתוארים בכתב האישום, נקלעו עסקיו של המתלונן לקשיים, כך שהוא התקשה לעמוד בפירעון השיקים שניתנו על ידיו. האנשים השונים אשר החזיקו בשיקים של המתלונן, שיקים שאותם לא הצליח המתלונן לפרוע, מסרו את השיקים לנאשמים, ובתמורה קיבלו מהם את השווי הכספי של השיקים. לפיכך היה המתלונן חייב להחזיר לנאשמים את הכסף שכל אחד מהנאשמים שילם לאנשים השונים בעבור השיקים של המתלונן שלא נפרעו על ידיו.

4. על פי העובדות הנטענות באישום השני המיוחס לנאשם 2, כשנתיים לפני האירועים המתוארים בכתב האישום החל המתלונן לשלם לנאשם 2 כסף בסכומים אשר עלו בהרבה על סכום החוב המקורי, וזאת על חשבון פירעון

השיקים שלו, שבהם החזיק נאשם 2. לקראת סוף חודש יוני 2009 לא היה עוד ביכולתו של המתלונן להמשיך ולשלם כסף לנאשם 2. בסמוך לאחר היום שבו נערכה השיחה בין המתלונן לבין נאשם 1, כמתואר בסעיפים 4-5 לאישום הראשון המיוחס לנאשם 1, הגיע נאשם 2 לביתו של המתלונן וחיפש אותו. המתלונן לא יצא אל נאשם 2 הואיל ופחד ממנו. אשת המתלונן שוחחה עם נאשם 2 ומסרה לו כי המתלונן אינו נמצא בביתו. בסמוך לאחר מכן, בשל פחדו של המתלונן מפני הנאשמים, הוא ברח מביתו שבאזור הדרום לאזור צפון הארץ.

במועד אשר אינו ידוע, במהלך חודש אוגוסט 2009, פנה נאשם 2 אל חיים סויסה, אחיו של המתלונן (להלן גם: "חיים" או "האח חיים"), אמר לו כי הוא רוצה את הכסף של המתלונן, ושאל אותו האם משפחתו של המתלונן מצאה פתרון לתשלום החוב של המתלונן. חיים השיב לנאשם 2 כי בעבר ניסתה המשפחה לגבש עמדה מסוימת, אך כיום אין לה אפשרות לסייע למתלונן ולנאשם 2. בתגובה לכך ביקש נאשם 2 מחיים לשוחח עם המתלונן, אך חיים מסר לו כי הוא אינו מצוי בקשר עם המתלונן מאז שנעלם, וכי הוא מתעתד לשוחח עם אחיותיו ולשוב ולהידבר עם נאשם 2. בתגובה לכך מסר נאשם 2 לחיים כי הוא אינו מוכן לדבר עם איש.

במהלך השיחה איים נאשם 2 על חיים, על משפחתו ועל המתלונן, בכך שאמר לחיים: "מה אתה רוצה שיהרגו אותי?", בכונתו למתלונן. חיים השיב: "אף אחד לא יהרג אותי ואם זה מה שיפתור את הבעיה אז תהרגו אותי". כמו כן, מסר נאשם 2 לחיים: "מה זה, ברח לצפון חושב שלא יחפשו אותי". חיים השיב כי הוא לא ידע שהמתלונן שוהה בצפון וכי נאשם 2 מחדש לו. חיים העביר את תוכן השיחה עם נאשם 2 למתלונן.

במעשים אלו נאשם 2 סחט באיומים את המתלונן, את חיים ואת בני משפחתם, בכך שאיים על המתלונן ועל בני משפחתו דרך חיים, ועל חיים באופן ישיר, בפגיעה בגופו של המתלונן, אם הוא או בני משפחתו לא ימשיכו לשלם את תורת החוב שנאשם 2 ואלו הקשורים אליו טוענים שהמתלונן חייב להם, וזאת תוך הטלת אימה על המתלונן, על אחיו חיים ועל משפחתם.

ג. המענה

5. נאשם 2 הכחיש, באמצעות בא כוחו, את המיוחס לו בכתב האישום. לגבי החלק הכללי של כתב האישום נטען כי לנאשם 2 לא הגיעו שיקים של המתלונן מאנשים אחרים אלא מהמתלונן עצמו, וכי נאשם 2 הוא אחד מקורבנות ההתנהלות של המתלונן אשר צבר חובות מתוך ידיעה שלא יוכל להחזיר את הכסף. נאשם 2 הכחיש כי המתלונן שילם לו כסף בסכום אשר עלה בהרבה על סכום החוב המקורי. נאשם 2 הודה כי הוא חיפש את המתלונן בביתו וכי שוחח עם אשת המתלונן. לדבריו, השיחה הייתה רגועה ונסבה על הסדרת תשלום החוב. נאשם 2 הודה עוד כי שוחח בטלפון עם אחיו של המתלונן. שיחה זו הייתה ברצף של שיחות ארוכות רבות בין אחיו של המתלונן לבין נאשם 2. השיחה הנזכרת באישום השני הייתה שיחה אחת מני רבות, "לא היתה בטונים מאיימים, לא היתה בטקסט מאיים ... הקשרם הקונטקסטואלי של הדברים היה לחלוטין לא מאיים. הדברים המיוחסים לנאשם 2 בווריאנט כזה או אחר, נאמרו הרבה זמן לפני השיחה הסתיימה והרבה אחרי השיחה החלה. דברים אלה לא שינו את אופי השיחה". נאשם 2 הכחיש כי הוא איים על אחיו של המתלונן, על משפחתו או על המתלונן, בשיחתו עם אחיו של המתלונן.

ד. גדר המחלוקת והעובדות שאינן במחלוקת

6. אין מחלוקת כי המתלונן חב כסף לנאשם 2, לאחר ששיקים שלו שנמסרו לנאשם 2 לא נפרעו.

עמוד 2

7. אין חולקין גם כי בחודש יוני 2009 הגיע נאשם 2 לביתו של המתלונן, כי אשת המתלונן מסרה לו שהמתלונן אינו נמצא בבית (אף שהמתלונן הסתתר בתוך ביתו), וכי בשיחה שבין נאשם 2 לבין אשת המתלונן לא נשמעו דברי איום.

8. כמו כן, אין מחלוקת כי במוצאי שבת 8/8/09 הושלך רימון לעבר ביתו של אחד מאחיו של המתלונן שלום צ'רלי סויסה. למחרת, ביום ראשון 9/8/09, הגיש המתלונן תלונה רשמית במשטרה נגד הנאשמים ונגד שי בן אמו שבסופו של דבר לא הוגש נגדו כתב אישום (להלן: "שי"). עוד קודם לכן נפגשו המתלונן ואשתו עם מפקד תחנת משטרת רמלה ועם חוקרים נוספים. המאשימה אינה טוענת כי יש קשר בין מי מהנאשמים לבין אירוע השלכת הרימון לעבר ביתו של אח המתלונן.

9. אין מחלוקת כי בהמשך, ביום 18/8/09, מסר המתלונן הודעה נוספת במשטרה שבה ציין כי יומיים לפני כן שוחח נאשם 2 עם אחיו של המתלונן חיים סויסה.

המחלוקת היא בשאלה האם בדברים שאמר נאשם 2 לאח חיים יש כדי איום וסחיטה באיומים על המתלונן או על בני משפחתו.

ה. עיקר הראיות שהובאו לפני בית המשפט

10. מטעם התביעה העידו המתלונן, אשת המתלונן, חוקר המשטרה רס"מ פיירמן ואחיו של המתלונן חיים סויסה.

כמו כן הוגשו מזכר על אודות פגישת המתלונן ואשתו עם חוקרים בתחנת משטרת רמלה (ת/1), הודעת נאשם 2 מיום 17/8/09 (ת/8), הודעת נאשם 2 מיום 18/8/09 (ת/2), הודעת נאשם 1 מיום 17/8/09 (ת/3), הודעת נאשם 1 מיום 19/8/09 (ת/4), דיסק הקלטת העימות בין המתלונן לבין נאשם 1 ותמלולה (ת/5, ת/6), מזכר על אודות העימות האמור (ת/10), דוח בדבר מעצרו של נאשם 1 (ת/7), דוח בדבר מעצרו של נאשם 2 (ת/9), מזכר על אודות השלמות חקירה מהמתלונן (ת/11), ומסמכים בדבר העברת הבעלות בכלי רכב (ת/12+ת/13).

11. מטעם נאשם 1 העידו נאשם 1 והאחים של המתלונן: ערן סויסה (להלן גם: "האח ערן"), צ'רלי סויסה (להלן גם: "האח צ'רלי") ואשר סויסה (להלן גם: "האח אשר").

12. מטעם נאשם 2 העיד נאשם 2.

13. כמו כן הוגשו ארבע הודעות של המתלונן (נ/1-4) ודוח עימות בין המתלונן לבין נאשם 1 (נ/5). עוד הוגשו פרוטוקול מהדיון בבקשה להארכת מעצרו של הנאשמים (נ/6) ופרוטוקול מחקירתו של המתלונן בת"ט 40409-12-10 (נ/7).

יצוין כאן כי הודעות המתלונן הוגשו על ידי ההגנה במסגרת החקירה הנגדית של המתלונן (עמ' 40-41 לפרוטוקול מיום 30/6/10), כדי להוכיח סתירות בגרסת המתלונן ולא מתוך הסכמה לתוכן. להלן יפורט תוכן הודעות המתלונן (נ/1-4) אך לצורך ההצבעה על הסתירות ועל התמיהות שמעוררת גרסת המתלונן (ראו, למשל, ע"פ 5459/12 אבו טיר נ' מדינת ישראל, בפסקה 13 לחוות דעתו של השופט צ' זילברטל (30/7/13)).

1.1 מסמך סיכום פגישה עם המתלונן ואשתו בתחנת משטרת רמלה (ת/1)

14. במסמך הנושא תאריך 9/8/09 אשר נשלח מרס"מ אשר חסון מיחידת תשאול בימ"ר לכיש אל רמ"ח תשאול, סוכמה פגישתם של המתלונן ואשתו בתחנת משטרת רמלה כדלקמן:

" הנדון: פגישה עם ארז סויסה ואשתו בתחנת משטרה רמלה

1. בתאריך הנ"ל יחד עם פקד עודד חביב התבקשתי ע"י רמ"ח תשאול להגיע למשרדו של מפקד תחנת משטרה רמלה על מנת לשמוע את בני הזוג סויסה בחשד לסחיטה באיומים כנגדם. לציין כי למפקד התחנה אין קשר ישיר לארז ואשתו אלא ע"י פנייה של מתנדבת משמר אזרחי אליו הקרובה למשפחה.

2. במפגש נכחו מת"ח רמלה, פקד עודד חביב, ארז סויסה ואשתו ואנוכי.

3. במפגש ציין מת"ח רמלה לאחר שהציג אותנו כחוקרים מימ"ר לכיש בפני ארז ואשתו שאנו רוצים לשמוע באופן כללי בשלב ראשוני את בעייתם ובסופו של דבר האם מוכנים להגיש תלונה במשטרה.

4. ארז סיפר שהיה לו עסק לשיווק ירק של גוש קטיף, היו שלבים שהעסק נקלע לקשיים וזה נתן שיקים שהגיעו לפרעון מוקדם לשמעון ארג'ואן, שי בן אמו ואמיר אסדו. הוא ביקש מהם שלא יפרעו את השקים ובכל פעם שילם סכומי כסף הרבה מעבר למה שניתן לו. במהלך התשלום לשמעון ארג'ואן איום לפגיעה בחייו בכך שיעוף באוויר מצידו של שמעון ארג'ואן, ומצידם של שי היה איום בהגדלת סכומי החוב.

5. ארז ציין כי מכר את כל נכסיו והחזיר הרבה מעבר למה שלקח משמעון ואלו לא מניחים לו ולמשפחתו וכל הזמן מתקשרים.

6. אשתו של ארז ציינה כי באחת השיחות שוחחה עם שי בן אמו ואף אמרה לו כי פנתה למשטרה והשיחה בניהם מוקלטת. ולאחר שיחה זו נאמר לארז כי אינו חייב כלום.

7. ציינו כי הם חוששים לחייהם עקב האיומים והרצון של החשודים להגיע אליהם. מכרו את רוב נכסיהם. עברו דירה בלילה לעיר אחרת על מנת שלא יראו לאן עברו.

8. לעניין הגשת תלונה ציינו שהם מאוד חוששים אך הגיעו למצב שאין להם ברירה אלא להגיש תלונה ובקשו שזה יעשה ביום ראשון לאחר שביום שבת ינסו לאתר מסמכים הקשורים בעניין.

9. במהלך המפגש לא הובטח להם דבר".

1.2 הודעת המתלונן מיום 9/8/09 (נ/1)

15. ביום 9/8/09 בשעה 13:50 מסר המתלונן, לראשונה, עדות במשטרה.

16. המתלונן מסר כי הייתה לו חברה לשיווק ולאספקת ירקות. החברה נקלעה לקשיים, וחלק מהשיקים של המתלונן ושל החברה חזרו. חלק מהשיקים נלקחו עוד לפני מועד פירעונם לפריטה אצל נאשם 1, שי ונאשם 2. השלושה דרשו (כל אחד בנפרד) מהמתלונן כסף בעבור השיקים, והמתלונן התחיל לשלם להם בתוספת ריבית "ולא נשמעו איומים מצידם". בשלב מסוים, בחודש יוני 2009, אמר המתלונן לנאשם 2 שאין לו כסף, ובסופו של דבר הוא העביר לו רכב מסוג מאזדה 6, שנת 2007.

בסוף חודש יוני 2009 התקשר נאשם 1 למתלונן וביקש ממנו לבוא לביתו. המתלונן הלך לביתו של נאשם 1 ואמר לו שאין לו יותר כסף לשלם ושיחכה עד שהאחים שלו יארגנו כסף. נאשם 1 אמר למתלונן "שלא מעניין אותי כלום והוא רוצה את הכסף ואם השקים שלי יחזרו אנשים התעופפו באוויר ורק המשפחה שלי תסבול. אני הבנתי מיד שיפרקו אותי אם אני לא ישלם. תוך כדי איום אמר לי שמעון איפה המשאית שלי. אמרתי לו תחכה אני אמכור אותה וייתן לך כסף. שמעון אמר לי עכשיו ותעשה העברת בעלות ...". המתלונן מסר כי בשל הפחד מנאשם 1 ובשל האיומים הוא העביר את הבעלות במשאית מסוג רנו על שם אמו של נאשם 1. כמו כן, המתלונן ברח לצפון הארץ למשך יומיים וחזר לאחר מכן לרמלה, לבית חמותו. לאחר תקופת שהותו בבית חמותו הוא חזר לביתו. כשהמתלונן שהה בצפון, העבירה משפחתו את המשאית באמצעות גרר למוסך באשקלון.

באותו היום שבו נפגש המתלונן עם נאשם 1, הגיע נאשם 2 לביתו של המתלונן, אך אשת המתלונן מסרה לנאשם 2 שהמתלונן איננו. המתלונן הוסיף כי אז הוא ברח לצפון הארץ.

כמו כן ציין המתלונן כי נאשם 2 נפגש עם אחיו חיים ואמר לו "אנחנו לא נעזוב אותי עד שאני אתאבד".

המתלונן מסר כי "האיומים היו בבית של שמעון ארג'ואן פעם אחת ולגבי השניים האחרים הייתי מבין מהם שאם אני לא ישלם אני אפגע אבל הם לא היו אומרים זאת באופן מפורש. הייתי מבין מטון הדיבור שלהם שלא כדאי לי להתעסק אתם".

המתלונן נשאל האם נאשם 2 איים עליו במהלך שיחותיהם, והשיב כי לפני שהוא העביר לנאשם 2 את רכב המאזדה, אמר לו נאשם 2 "שאני ישלם ושאני אמנע את כל הבעיות ואני הבנתי שלא יפגעו בי".

לטענת המתלונן, הוא היה חייב לשי ולנאשם 2 100,000 ש"ח בערך, לכל אחד, והחזיר לכל אחד בסביבות 400,000 ש"ח.

המתלונן נשאל מדוע הוא פנה רק היום למשטרה, והשיב: "כי הגיעו מים עד נפש אני מנסה דרך החוק אולי זה יהיה יותר גרוע".

המתלונן הוסיף כי "היום בבוקר התקשר אחי שלום לאשתי ואמר לה שזרקו לו רימון לבית ואני התקשרתי אליו והוא אמר לי שזרקו רימון לבית שלו וזהו... ואתמול בשתיים עשרה בלילה נזרק רימון. אני בטוח במיליון אחוז ששי דאג לזריקת הרימון ...".

1.3 הודעת המתלונן מיום 18/8/09 בשעה 10:04 (נ/2)

17. המתלונן מסר כי ביום 18/8/09 סמוך לשעה 9:00 מסר לו אחיו חיים שנאשם 2 שוחח עמו בטלפון לפני יומיים ו"אמר לו להגיד לי לבוא ולדבר איתי, מה לא חבל סתם יהרגו אותי, ואחי אמר אל תדאג לא יהרגו אותי". המתלונן נשאל מדוע התקשר נאשם 2 לאח חיים והשיב כי: "הם חושבים שאני ברחתי לצפון, ואמיר אסידו אמר לאחי חיים מה אתה חושב זה שהוא ברח לצפון לא ימצאו אותו ... ואמיר לא מתכוון להרפות ממני, ומהמשפחה שלי, והם כל הזמן מנסים ליפול על אחי הגדול אשר הוא באמת רועד מהם פחד ... שלושתם, עכשיו הם נהיו כנופיה אחת נגדי ... שי בן אמו הוא אחי [צ"ל: הכי] בעייתי ...".

1.4 הודעת המתלונן מיום 18/8/09 בשעה 11:01 (נ/3)

18. המתלונן מסר כי הוא חייב כסף לגופים שונים וכי הוא הוא בתהליך של פשיטת רגל.

1.5 עדותו הראשונה של המתלונן בבית המשפט (מיום 30/6/10)

19. המתלונן העיד בחקירה הראשית כי הוא התחיל לעבוד כעוסק מורשה, וכי לאחר מכן הייתה לו חברה בשם "סויסה ארז שיווק ואספקת ירקות", ולאחר מכן חברה בשם "מנחת שי". חברת "סויסה ארז שיווק ואספקת ירקות" נקלעה לקשיים.

20. לטענת המתלונן, החוב לנאשם 2 התחיל במאה אלף ש"ח וגדל ל-150 אלף ש"ח. המתלונן שילם לנאשם 2 700-600 אלף ש"ח. בתלונתו במשטרה הוא אמר ששילם 400 אלף ש"ח לנאשם 2, אבל זאת משום שהוא היה בהלם "ולא רציתי לנפח את כל הבעיות".

המתלונן מסר כי הוא היה חייב כספים גם לשי ולספקים שעמם עבד.

המתלונן העיד כי העביר רכב מסוג מאזדה שהיה רשום על שם אחייניתו ושהיה בשימוש ובשימוש אשתו לנאשם 2: הוא מסר לנאשם 2 את הרכב ותעודת זהות של האחיינית. נאשם 2 אמר לו שהרכב מכסה רק את החוב על הריבית.

המתלונן העביר לנאשם 2 גם כסף ממכירת ביתו.

21. המתלונן מסר שנאשם 2 שוחח עם אחיו חיים בעת שהוא-המתלונן שהה בצפון, כדי "שיבוא שיסגור", ואמר לאח: "מה הוא מעדיף שיהרגו אותי? ... לא נעזוב אותו עד שהוא יתאבד". האח חיים סיפר למתלונן על השיחה יומיים לאחר שהמתלונן חזר מהצפון, שם שהה למשך יומיים-שלושה.

לדברי המתלונן, מששמע על השיחה עם אחיו, התחזק בו הרצון להתאבד, כדי שלא יהיו בעיות עם המשפחה שלו.

22. בחקירה הנגדית לב"כ נאשם 2 מסר המתלונן כי היו פעמים שבהם הוא נתן לנאשם 2 שיקים שלו או של חברה שלו, או שיקים דחויים של לקוחות שלו, וקיבל מהנאשם מזומן תמורתם. בסך הכול היו כעשר פעמים שבהן הוא נתן לנאשם 2 שיקים וקיבל מזומן תמורתם.

המתלונן מסר כי הוא חייב לנאשם 2 כ-200-300 אלף ש"ח.

המתלונן ציין כי הוא לא לווה כספים למעט מהנאשמים ומשי. בהמשך אישר כי פרט כספים גם אצל שמעון אבגי, מעל 20 פעמים, אבל הוא אינו חייב לו יותר. עוד אישר שהוא חייב גם כ-80-100 אלף ש"ח לאדם בשם רפי פרץ שממנו עמוד 6

המתלונן הסביר כי הוא הגיש תלונה, מכיוון שהוא הרגיש מאוים.

המתלונן אישר כי אם היה יודע בוודאות שנאשם 2 אינו קשור לזריקת הרימון, הוא לא היה מזכיר את שמו בתלונה למשטרה.

לטענת המתלונן, שי והנאשמים היו מאוחדים באותה תקופה, כי "שי היה מתקשר לאחי היה אומר לו תתקשר לשמעון. אמיר היה מתקשר לזה, היה אומר, אני יודע שהם היו ביחד". המתלונן מסר, לגבי השלושה, כי "כל הזמן הם היו מפעילים לחץ. כל היום טלפונים כל היום לחץ. לא צריך להגיד לי אם לא תביא את הכסף אני אהרוג אותך. כבר מהגישה והלחץ והטלפונים ואתה יודע עם מי יש לך עסק".

הסנגור הטיח במתלונן שהוא הציע לנאשם 2 שיקים של בדווי מרהט, אך נאשם 2 סירב לקבלם לאחר שבדק על שם מי הם רשומים, ואז המתלונן נתן אותם לשי ולנאשם 1 וקיבל תמורתם כסף בידעו שהשיקים יחזרו, ועל רקע זה המציא המתלונן תלונה במשטרה. המתלונן השיב שהוא לא התלונן כדי להרחיק אנשים, אלא הוא תמיד ניסה להגיע איתם להסדר, והראיה לכך היא שהוא נתן רכב וכספים לנאשם 2. המתלונן מסר כי הוא מכר את ביתו במושב וכלי רכב, והכסף הלך לבנקים. הכסף ששולם לנאשם 2 שולם מעבודתו בעסק ומנכסים שהוא מכר.

המתלונן אישר כי היחסים בינו לבין נאשם 2 היו חבריים, עד שהכול "התפוצץ".

המתלונן אישר שאת המיוחס לנאשם 2 בכתב האישום הוא שמע מאחיו: "הוא רק אמר לי שהוא דיבר עם אמיר ושהוא אמר לו שאני לא נמצא פה ושירדו ממני ושאיני לי כרגע. הוא אמר לו מה אתה מעדיף שיהרגו אותך? מה אתה מעדיף ככה? זה מה שהבנתי".

המתלונן נשאל האם יכול להיות שהוא הבין לא נכון והשיב "אולי יכול להיות. יכול להיות אני לא, אני מה שהבנתי באותו הכל היה בוער באותה תקופה".

1.6 עדותו השנייה של המתלונן בבית המשפט (מיום 23/12/13)

23. המתלונן עמד לחקירה נגדית פעם נוספת בעקבות מסמכים שהתקבלו בידי ההגנה, ובהם פרוטוקול של דיון שהתקיים בבית משפט השלום בבאר שבע בת"ט 40409-12-10 (נ/7).

24. המתלונן אישר שבשנת 2009 הוא הגיש בקשה לפשיטת רגל וניתן נגדו (ונגד אשתו) צו כינוס ביום 23/12/09. ביום 13/1/11 ניתן צו פשיטת רגל.

המתלונן נשאל האם מאז מועד מתן צו הכינוס ועד למועד מתן צו פשיטת הרגל הוא יצר חובות חדשים, והשיב בשלילה.

המתלונן מסר כי כיום הוא מתגורר ברמלה, מאז שנת 2008. לטענת המתלונן, הוא עזב את ביתו במושב אחוזם לא מפני שעסקיו קרסו, אלא בגלל שהוא חש מאוים על ידי הנאשמים. בהמשך מסר כי "סגרתי את העסק כי לא יכולתי להתמודד עם האימים והחובות שהיו לי. כל מה שהייתי מרוויח הייתי משלם". המתלונן אישר כי מדובר באיומים מצד הנאשמים "ועוד אחד שככה החליק ברח".

המתלונן הוסיף כי בשנת 2010 הוא עבד כנהג בעסק של "ארז הובלות", למשך כשנה וחצי, עד אשר נפצע. הוא טען כי כיום הוא עובד בחנות פירות וירקות, אצל אחיינו משה סויסה, יליד 1988, המחזיק בעסק האמור מזה 3 שנים. המתלונן ציין כי יכול להיות שהאחיין מחזיק בעסק משנת 2011, ובהמשך חקירתו מסר כי האחיין מחזיק בעסק 4-5 שנים.

המתלונן הכחיש שהעסק הוא למעשה שלו ולא של האחיין. לדברי המתלונן, תפקידו הוא קניין ו"מנהל חנות כמו בעל הבית". האחיין "מטפל בניירת, בנקים, כל השאר מסביב, והוא גם עובד בקופה ... הוא חותם על צ'קים". המתלונן הוסיף כי האחיין עובד כשכיר גם בחברת הובלות. האחיין אינו נוכח כל היום בחנות, אלא מסיים לעבוד בצהריים.

המתלונן העיד כי הוא אינו נוהג ברכב. ב"כ נאשם 1 הציג לפני המתלונן מסמך בקשה לפסילת רישיון של המתלונן, שממנו עולה כי המתלונן ביצע עבירת תנועה עת נהג ברכב מסוג "טוארג", השייך לאחיינו משה סויסה.

כמו כן, המתלונן נשאל על אדם בשם משה אבגי, והשיב כי אבגי בא לתבוע שיקים שכלל אינם שייכים לו. המתלונן טען שאבגי לא סחט אותו ולא איים עליו והוא גם לא התלונן על סחיטה מצד אבגי אלא רק מצד הנאשמים ומצד שי. המתלונן נשאל מדוע אמר כמצוין בפרוטוקול בת"ט 40409-12-10 (נ/7) שאבגי סחט אותו והשיב: "אבגי מנסה לקחת את הצ'קים האלה, לתבוע את הצ'קים האלה והם לא שייכים לו. אולי סגננתי את זה אחרת". המתלונן נשאל למה התכוון כשאמר בפרוטוקול (נ/7) "נחקרתי ביחידה הכלכלית בכל נושא התביעות האלה ואני הולך על אבגי ספציפית אני מכניס גם אותו שהוא סוחט ממני כספים שלא שייכים לו בכלל", והשיב: "באותה תקופה הייתי נחקר ביחידה הכלכלית ... והיו שואלים אותי על כל מיני אנשים שבאמת לא היו לי עסקים אתם ולא - שאלו אותך לגביהם ולא היה לי תשובות בשבילם. ופה כשהוא בא לתבוע אותי, אמרתי במידה ויחקרו אותי עוד הפעם אני אגיד שכן, שגם הוא יש לו צ'קים שלי".

המתלונן חזר על כך שהוא מתגורר ברמלה משנת 2008, אך בהמשך אמר שהוא עבר לרמלה בשנת 2008-2009, ושיש לו מסמכי שכריות של הדירות ששכר ברמלה ומסמכים המעידים על הרישום של הילדים במוסדות החינוך ברמלה. כשהוא התלונן במשטרה הוא גר ברמלה, אך בעת האיומים מצד הנאשמים הוא גר במושב אחוזם.

ב"כ נאשם 2 הטיח במתלונן שהוא סותר את טענתו שהוא עזב את ביתו במושב אחוזם בגלל האיומים, שהרי לפי גרסת המתלונן הוא עבר לגור ברמלה עוד לפני האיומים הנטענים. המתלונן השיב: "אני יכול להגיד דבר כזה שאני עברתי לרמלה מתי שהרגשתי מאוים עברתי לרמלה. בתאריכים אני לא זוכר בדיוק". המתלונן ציין כי האיומים היו בשנת 2009, ומכאן שהוא עבר לרמלה בשנת 2009.

ב"כ נאשם 2 שאל את המתלונן "גם כשאתה אמרת 6 שנים אני גר ברמלה גם זה לא נכון"? והמתלונן השיב שהוא גר ברמלה מזה 5 שנים, ושהוא יכול להמציא את מסמכי השכירות של הדירות ששכר. ב"כ נאשם 2 הטיח במתלונן שחמש שנים קודם לכן זה דצמבר 2008, דהיינו לפני האיומים הנטענים, והמתלונן השיב: "כן, אז כנראה שטעיתי בתאריכים ... אפשר להמציא הכל בדיוק מתי הגעתי לרמלה. אני בתאריכים לא חזק ...".

2. עדותו של העד חיים סויסה, אחיו של המתלונן

25. האח חיים מסר כי הוא מכיר את שני הנאשמים מהעיר קריית-גת: נאשם 1 הוא כמו בן משפחה עבורו, ונאשם 2 הוא חבר ילדות שלו.

26. חיים ביקש לציין בתחילת עדותו ש"לא כל כך רציתי ללכת למשטרה. זה שאילצו השוטרים התקשרו והלכתי כי אין לי שום עניין בזה. וסתם משיחה אני מכיר אותו את אמיר".

27. חיים מסר כי הוא פגש את נאשם 2 בקריית גת, לאחר שהמתלונן עזב את ביתו במושב ולאחר שהמתלונן איים להתאבד. נאשם 2 שאל אותו מה עם המתלונן, והעד השיב שהוא אינו יודע מכיוון שהוא אינו מדבר עם המתלונן. לטענת העד, נאשם 2 אמר לו שהמתלונן חייב לו כסף, והעד השיב שאם המתלונן חייב כסף לנאשם 2 עליו להחזיר לו. נאשם 2 אמר לו שהוא רוצה את הכסף שלו ושאל את העד האם מצאו פתרון, והעד השיב שפעם המשפחה ניסתה לגבש עמדה מסוימת, אבל אין ביכולתה של המשפחה לעזור, גם מכיוון שהמתלונן חייב לאנשים נוספים ולא רק לנאשם 2. העד הוסיף כי "היה הקטע שכאילו אמר לי מה אתה רוצה? אתם לא יכולים לעזור? שכאילו אנשים יעשו לו משהו. לו ספציפית. אז אמרתי לו אם זה מה שיפתור לאנשים האלו את הבעיה שיהרגו אותו ... זה בציניות לו...". העד גם אישר שבהודעתו במשטרה אמר שנאשם 2 "אמר לי מה אתה רוצה שיהרגו אותי? אני אמרתי לו שאף אחד לא יהרוג אותו. ואם זה מה שיפתור את הבעיה אז תהרגו אותו".

העד הוסיף כי מהשיחה עם נאשם 2 התברר שהמתלונן חייב כסף לא רק לנאשם 2 אלא לעוד אנשים נוספים רבים.

העד אישר כי נאשם 2 "אמר לי מה זה? הוא ברח לצפון? חושב שלא יחפשו אותו? כאילו זה מה שאמיר אמר. ואני עניתי לו שאני לא יודע שהוא בצפון. ואתה מחדש לי".

28. בחקירה הנגדית לב"כ נאשם 1 מסר העד כי נאשם 1 נכח בחתונה ובברית של האח אשר. כמו כן מסר האח חיים שבתקופה שבה התרחשה השיחה בינו לבין נאשם 2, הוא לא היה ביחסים קרובים עם המתלונן, וכי "לא כל כך התלהבתי ללכת למשטרה. האחים שיגעו לי את השכל חייבו אותי".

29. בחקירה הנגדית לב"כ נאשם 2 אישר האח חיים שהוא חבר טוב של נאשם 2.

חיים אישר גם ששיחתו עם נאשם 2 הייתה שיחה חברית.

חיים אישר כי שיחתו עם נאשם 2 הייתה בעניין השתתפותם של השניים במר גורלו של המתלונן וההסתבכות שלו. הוא הוסיף שנאשם 2 "דיבר בגוף שלישי. הוא דיבר על אנשים אחרים ... לא עליו. לא עליו ספציפית".

חיים אישר כי בעבר הרחוק הוא לווה כסף מנאשם 2, וגם תקופה מסוימת לאחר האירוע מושא כתב האישום הוא פנה מיזמתו לנאשם 2, מפני שהיה זקוק לכסף.

חיים ציין כי שיחתו עם נאשם 2 הייתה שיחה רגילה ולא שיחת איום. הוא לא חש מאוים בשיחה. לדברי חיים, "לא היה איום ... הוא לא איים אפילו לא בחצי מילימטר באמת". חיים הוסיף: "אני אגיד איך זה היה. היה בערך כאילו הוא דיבר. אני כסף קטן. אבל יש הרבה אנשים אחרים שיכולים לעשות לו בעיות. מין דבר כזה. אתה יודע? שיחה לגיטימית כאילו כמו חבר. באמת זה היה ככה. שאל אותי מה עם ארז? מה איתו? נו יש משהו? אתה יודע הוא חייב לי גם קצת כסף. גם אני הייתי לוקח ממנו בזמנו היה לי איזה שיק של קבלן הייתי מעביר לו. הוא היה מביא לי מזומן. לא הייתי נותן לו שיקים מי יודע מה. וזהו".

חיים אישר שכשהוא דיווח למתלונן על השיחה, הוא הבהיר לו שלא מדובר בשיחת איום אלא בשיחה רגילה וכמו כן אמר לו ש"אין לי על מה ללכת למשטרה. אבל חייבו אותי ללכת למשטרה".

חיים הבהיר כי הוא בדיווח על השיחה "לאחיות שלי או לארז ספציפית ... אני לא זוכר אם פניתי לארז. כי אני זוכר שהיינו ... מסוכסכים".

30. בחקירה החוזרת לב"כ המאשימה נשאל חיים על סמך מה הוא אומר שלא היה איום והשיב: "כי הוא לא איים. הוא אמר הוא דיבר בגוף, הוא לא דיבר כל כך על הכסף שלו כמו שהוא דיבר על יותר גדולים. אז הוא אמר לי מה ואתה יודע הם יהרגו אותי האנשים. כאילו אתה יודע שזה אולי סוג כזה. זהו. הוא לא דיבר עליו. הוא לא דיבר על מישהו אחר, או שהוא הסביר לי על מי. כי אני לא ידעתי ממי ארז לקח".

חיים מסר כי כשדיווח על אודות שיחה זו הוא מסר "שלא רק לזה הוא חייב. הוא חייב להרבה אנשים. מה שהבנתי מהשיחה. העברתי למשפחה שלי כי אנחנו לא ידענו על זה ... אנחנו תשעה אחים לא ידענו שארז היה מלווה כסף בריבית או לא יודע ממי הוא היה לוקח".

3. עדותה של אשת המתלונן

31. אשת המתלונן מסרה כי נאשם 2 הגיע בחודש יוני 2009 לביתם ושאל היכן המתלונן. אשת המתלונן אמרה לו שהמתלונן אינו נמצא. נאשם 2 ביקש מאשת המתלונן לומר למתלונן ליצור עמו קשר. באותו הזמן המתלונן התחבא בבית כי הוא פחד לצאת.

אשת המתלונן הוסיפה כי נאשם 2 לקח את רכב המאזדה, אשר "היה אמור לקזז את החוב שכביכול היה".

אשת המתלונן מסרה כי המתלונן ברח לצפון כי הוא היה תחת טלפונים ולחץ של איומים. אשת המתלונן אישרה כי בעדותה במשטרה היא סיפרה כי המתלונן ברח, מפני שנאשם 1 "איים עליו ולא היה לו מאיפה לארגן כסף והוא פחד...". אשת המתלונן הסבירה כי היא יודעת על כך מהמתלונן ולא באופן אישי.

32. בחקירה הנגדית לב"כ נאשם 2 אישרה אשת המתלונן כי כשנאשם 2 הגיע לחפש את המתלונן בביתו הוא היה מנומס, וכי היא אף פעם לא שמעה את נאשם 2 מדבר עם המתלונן באופן בלתי-מנומס. אשת המתלונן אישרה גם כי המתלונן היה פורט אצל נאשם 2 שיקים.

3. עדותו של רס"מ רומן פיירמן

33. רס"מ רומן פיירמן, המשרת בימ"ר לכיש, טיפל בתיק החקירה וגבה, בין היתר, אחת מהודעותיו של נאשם 2.

34. רס"מ פיירמן נשאל על ידי ב"כ נאשם 2 מדוע לא יזמו החוקרים שיחה מבוקרת בין המתלונן לבין נאשם 2, והשיב: "לא מצאנו עילה והגיון ... לא זוכר אם זה נשקל".

4. גרסתו של נאשם 2

4.1 הודעתו של נאשם 2 מיום 18/8/09 (ת/2)

35. נאשם 2 מסר כי הוא מכיר את המתלונן שנים רבות, וכי לפני שנתיים-שלוש התחיל המתלונן לפרוט באמצעותו שיקים במשרד בקריית גת. לדברי נאשם 2: "אני תיווכתי לו רק".

נאשם 2 אישר כי הוא קיבל מהמתלונן רכב מסוג מאזדה 6, שאותו מכר תמורת 70 אלף ש"ח וקיזז את הסכום מהשיקים של המתלונן שחזרו. המתלונן עדיין חייב לנאשם 2 בערך 150 אלף ש"ח.

נאשם 2 מסר כי הוא שוחח עם אחיו של המתלונן חיים, שהוא גם חברו, כדי "**לשאול אותו מה קורה עם ארז, למה לא חוזר אליי, לפני כן גם דברתי עם אשתו, ואני דברתי אתה ואמרתי לה שידבר אתי מה קורה איתו שלא ישכח לגבי חברות שהייתה בינינו**".

נאשם 2 נשאל האם הוא איים על המתלונן והשיב: "**בחיים לא**". הוטח בנאשם 2 שמחומר החקירה עולה שכאשר הוא דיבר עם חיים סויסה הוא איים במילים: "זה שאחייך ברח לצפון הוא חושב שלא נוכל להשיג אותו או למצוא אותו, חבל שסתם אנשים יהרגו?". נאשם 2 השיב: "**לא היה דבר כזה**", והוסיף: "**אמרתי לו למה משפחה שלך לא עוזרת לו לצאת מבעיות אלו עד שהוא התאבד או עד שאנשים יהרגו אותו אז התעוררו, זהו**". נאשם 2 הוסיף כי הוא אינו זוכר שאמר לחיים שימצאו את המתלונן.

נאשם 2 מסר עוד כי "**לפני חודש וחצי אולי באתי לבית שלו לבד עם רכב מאזדה, נקשתי בדלת אשתו פתחה שאלתי איפה ארז והיא אמרה שלא בבית ולא יודעת איפה הוא, באתי לבדוק איפה הוא, זה בן אדם שהייתי איתו 24 שעות ביום**".

4.1 הודעתו של נאשם 2 מיום 17/8/09 (ת/8)

36. בהודעתו של נאשם 2 מיום 17/8/09 (ת/8) מסר נאשם 2 כי הוא עובד אצל קבלן בניין ובהמרת שיקים וכי המתלונן נהג לנכות שיקים במשרד שלו. נאשם 2 טען כי המתלונן הוא שהביא לו רכב מאזדה 6, והוא לא לקח את הרכב: "**אני לא לקחתי, הוא הביא לי אותה**".

37. נאשם 2 הכחיש כי הוא איים על המתלונן, אך אישר כי היה בביתו של המתלונן כמה פעמים

נאשם 2 ציין כי הוא מוכן לעימות מול המתלונן.

4.3 עדותו של נאשם 2 בבית המשפט

38. נאשם 2 העיד שהוא מכיר את המתלונן שנים רבות, הייתה ביניהם חברות אישית וחברות עסקית.

נאשם 2 עבד בזמנו בחנות להמרת מטבע, והמתלונן ביקש ממנו לפרוע בעבורו שיקים. לעתים השיקים היו חוזרים, והמתלונן היה מחליפם בשיקים שיש להם כיסוי.

בשנת 2009 הביא המתלונן לנאשם 2 שיקים שחזרו. המתלונן התקשר לנאשם 2 ואמר לו שהוא יבוא לסדר את הדבר. המתלונן הבטיח זאת ארבע פעמים, וחלפו שלושה חודשים. המתלונן הפסיק לענות לטלפונים. נאשם 2 נסע אליו הביתה, אך אשתו של המתלונן מסרה לו שהוא אינו בבית.

נאשם 2 היה בקשר גם עם חיים. באותו זמן הוא התקשר לחיים ואמר לו "**מה קורה, מה נשמע, מה קורה עם ארז. זה הוא נעלם. הוא אומר לי: כן, זה יש לו הרבה צרות. אמרתי לו, וזה לא פתרון לברוח כאילו אם יש צרות, זה צריך לבוא להתמודד מול ה - לראות מה אפשר לעשות. בוא, אולי נעשה הלוואה בנקאית אמרתי לו גם,**

עמוד 11

נעזור לו כאילו נעשה לו הלוואה בנקאית, אני יחתום משהו, נשלם לזה קצת, נשלם לזה קצת ... נסתדר עם כולם. זה לא פתרון לברוח אמרתי לו. אם הוא יברח למה, אם הוא יברח אז לא ימצאו אותו איפה שהוא כאילו זה. אני בתור חבר מדבר לא בתור אה משהו מעבר לזה. הוא אומר לי: כן אתה צודק וזה וזה, בוא נראה מה אפשר לעשות ואני אחזור אליך. זהו, זאת השיחה". ובהמשך: "אני לא זוכר שאיימתי עליו בכלל כאילו יהרגו, ו-, יהרגו, אולי אולי אמרתי מילה כזאתי גם, אבל לא התכוונתי אלי יהרגו אותו אנשים מתוך קטע של חברות של דאגה, לא מקטע אחר, ועובדה גם, ... הייתי אצלו בבית ולא איימתי ... באתי שאלתי איפה ארז, אמרו לי לא בבית שלום תודה, לא צעקתי ... וגם אה חיים, אם אני הייתי מאיים עליו או משהו אז אחרי שבוע שבועיים הוא היה בא ומבקש ממני משהו ... שאני אעזור לו, כאילו שאני, גם אפרוט לו שיקים במשרד. אז אם אני מאיים? אתה תלך לבן אדם שמאיים ותחזור על הדברים, תבקש עוד פעם משהו? אין הגיון בזה".

לטענת נאשם 2, הוא לא סחט ולא איים, לא את המתלונן ולא את האח חיים.

39. בחקירה הנגדית לב"כ המאשימה מסר נאשם 2 שלגבי חלק מהשיקים שמסר לו המתלונן, אלו שהיו על שם אנשים אחרים, הוא פתח בהליכי הוצאה לפועל. הוא לא תבע את המתלונן בבית משפט משום שהמתלונן הוא פושט רגל, אך המשיך לפנות אליו משום שהם חברים וקיווה שהמתלונן יפתור את הבעיות ויחזיר לו את החוב. נאשם 2 אישר שהמתלונן ניסה כל הזמן להתארגן ולמצוא פתרונות, והביא לו שיקים אחרים, עד לשלב שבו הפסיק לענות לטלפונים של נאשם 2 ונעלם. נאשם 2 שלל שהוא התעצבן בשל כך: "**מה נעשה, זה חלק מהחיים, אנחנו כבר רגילים לזה, מי שעובד עם ציבור צריך לקחת את זה בחשבון ... שלפעמים לא משלמים**".

נאשם 2 מסר כי את פריטת הכסף הוא עשה עבור המשרד שבו עבד, הכסף שנמסר תמורת השיק היה של מעסיקו, וגם את העמלה קיבל המעסיק. נאשם 2 קיבל משכורת מבעל החנות, וממסר השיקים היה מקבל "**אולי פה חמישים שקל, מאה שקל, משהו תוספות, לא משהו רציני ... בגלל שאני עושה לו את השירות**". נאשם 2 לא זכר האם גם המתלונן הביא לו תשר. את הכסף שהתקבל ממכירת המאזדה של המתלונן זקף נאשם 2 לזכות שיק שחזר. הכסף הועבר לעסק, ולא הגיע לנאשם 2.

נאשם 2 מסר כי הוא היה בקשר יום יומי עם המתלונן אך לא 24 שעות ביממה. כשאמר בחקירתו במשטרה (ת/2) שהיה עם המתלונן 24 שעות ביממה, זה לא היה מדויק, זה היה "**סתם סלנג**".

נאשם 2 טען כי גם אם אמר לחיים שאנשים יהרגו את המתלונן (הוא אינו זוכר זאת), "**זה היה בקטע של עזרה ... זה בקטע של אנשים אחרים, כי הוא היה מסובך עם כל העולם**".

נאשם 2 הבהיר כי גם אם אמר לחיים "מה אתה רוצה שיהרגו אותו" (הוא לא זכר בעת עדותו בדיוק את המילים), הוא בכל מקרה לא התכוון לאיים, אלא להזהיר אותו.

נאשם 2 אישר כי בעת שנחקר במשטרה ומסר שאמר לחיים שאנשים יהרגו את המתלונן, זיכרונו היה טוב יותר. עם זאת, גם אז הוא הסביר שהדברים נאמרו מתוך דאגה למתלונן.

נאשם 2 אישר שהוא יודע שהמתלונן חייב כספים לנאשם 1 ולעוד עשרות נוספים. נאשם 2 התבקש לנקוב בשמות של אנשים שרצו להרוג את המתלונן בגלל שהוא חייב כספים, והשיב: "**זה סתם אמירה ... זו בכלל אמירה בלי כוונה, כאילו יהרגו אותו לא ספציפית על מישהו באופן כללי ... הוא הסתבך גם עם ערבים, לקח להם כל מיני**

דברים".

נאשם 2 הסביר כי השיחה עם חיים הייתה שיחה חברית ברוח טובה. לאחר מכן פנה חיים לנאשם 2 עוד 3-4 פעמים כדי שנאשם 2 יעזור לו.

5. עדויותיהם של עדי ההגנה מטעם נאשם 1

5.1. עד ההגנה ערן סויסה

40. העד הוא אחד מאחיו של המתלונן והוא העיד שהוא מכיר גם את נאשם 1 "כמו משפחה".

41. העד העיד בעיקר על אודות העברת המשאית מהמתלונן לנאשם 1.

42. כמו כן מסר העד כי הוא והאחים האחרים הסתכסכו עם המתלונן אחרי 2009, לאחר העניין עם המשאית, בעקבות כך שהמתלונן העביר את המשק של האם על שמו בלי ידיעת האחים, וכששאלו אותו האחים על כך הוא הכחיש והתעלם מכך.

5.2. עד ההגנה שלום צ'רלי סויסה

43. העד הוא אחד מאחיו של המתלונן. לביתו נזרק הרימון.

44. ביום רביעי שלפני זריקת הרימון שוחח העד עם שי. שי אמר לו שהמתלונן אינו חייב לו כלום אלא לאחרים, ושם יקרה למתלונן משהו, שלא יבואו אליו כי הוא לא בתמונה. העד סיפר למתלונן על השיחה עם שי לאחר שנזרק הרימון.

העד מסר עוד כי כשהוא נשאל במשטרה האם המתלונן סיפר על איומים כלפיו, הוא השיב כי הוא הבין ששי איים על המתלונן. בעדותו בבית המשפט הוא לא זכר מה ענה במשטרה, אבל הוא אישר שכנראה זו האמת.

5.3. עד ההגנה מסעוד אשר סויסה

45. העד הוא אחיו הבכור של המתלונן.

46. העד העיד על שיחתו עם המתלונן לגבי נאשם 1.

47. בחקירה הנגדית מסר העד כי המתלונן הכחיש ושיקר לאחים בעניין הערת האזהרה שרשם על המשק של האם.

ז. עיקרי טענות הצדדים

1. עיקרי טענות המאשימה

48. ב"כ המאשימה הדגישה כי כל הטענות על אודות מהימנות המתלונן בגרסתו לגבי נאשם 1 מחזקות גם את האישום השני, וכי מדובר בגרסה אחת רציפה.

ב"כ המאשימה ציינה כי העדות המרכזית בעניינו של נאשם 2 היא עדותו של האח חיים. העד חיים העיד על השיחה עם נאשם 2, על כך שהנאשם 2 שאל אותו האם הוא יודע שהמתלונן חייב לו כסף, ועל הדברים שאמר נאשם 2, אשר אושרו גם על ידי נאשם 2 עצמו.

אמנם, האח חיים מסר שהוא עצמו לווה כסף מנאשם 2. אולם, לטענת המאשימה, חיים ניסה להגן ככל יכולתו על הנאשמים. הוא ניסה לתת פרשנות מצמצמת לדברים שאמר נאשם 2. עם כל זאת, לדעת ב"כ המאשימה, ניסיון זה אינו רלוונטי, ואין בכך כדי להשפיע על התקיימות יסודות העבירה. מבחינה עובדתית, מילות האיום נאמרו. ב"כ המאשימה ציינה כי המבחן איננו מה העד הבין אלא למה התכוון הדובר. על פי "מבחן ההקשר", האמירות של נאשם 2 נאמרו על מנת לגרום למתלונן ולמשפחתו לשלם, וזאת גם אם אין מדובר בחובות של נאשם 2, וגם אם הוא אינו נהנה מקבלת הכסף. הודגש כי הזכות של הנאשמים לקבל את כספם אינה רלוונטית.

ב"כ המאשימה הוסיפה כי כשנאשם 2 ביקש מהאח חיים שיעזרו למתלונן, הדבר נעשה כדי להניע את חיים ואת יתר בני משפחתו של המתלונן לשלם את הכסף, וזאת על דרך של איום. לעמדת המאשימה, כוונת נאשם 2 הייתה להניע את חיים לשלם ולכן מתקיימת עבירת הסחיטה.

ב"כ המאשימה הטעימה כי מדובר באיום באמצעות אחר, וכי לאחר שהדברים הועברו מהאח חיים לאוזני המתלונן, חש המתלונן אימה.

נאשם 2 אישר כי פתח בהליכים משפטיים לגבי שיקים של אחרים שהגיעו אליו מידי המתלונן, אך הוא ידע שאין לו סיכוי בהליכים משפטיים לגבי שיקים של המתלונן, כי האחרון בפשיטת רגל. על רקע הקשר זה יש להבין את הדברים שהושמעו. לנאשם 2 לא הייתה דרך אחרת כדי לגבות את החוב, ועל כן, הוא השתמש באיומים כדי לנסות לגרום למתלונן לשלם.

לעמדת ב"כ המאשימה, לא ניתן לתת אמון בעדותו של נאשם 2.

נאשם 2 הציג גרסה מתפתחת: נאשם 2 הכחיש תחילה את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום, בכך שטען שלא אמר אותם, לאחר מכן אמר שהוא אינו זוכר, אחר כך המשיך ואמר שגם אם אמר את הדברים זה היה לשם עזרה ואזהרה למתלונן שהיה מסובך עם אחרים.

כמו כן נאשם 2 שיקר לעניין תדירות הקשר שלו עם המתלונן.

עוד הוסף כי עצם רצונו של נאשם 2 להזהיר את המתלונן, מלמד שנאשם 2 לקח ברצינות את המשמעות של אותן מילים שהשמיע באוזני האח חיים. בכך ביטל נאשם 2 למעשה את הטענה של העד חיים שמדובר באמירה חברית שאין אחריה איום אמיתי, כי הוא עצמו העניק לה את הנופך המזהיר.

נאשם 2 לא ידע להצביע על סיכון אמיתי כלשהו שמצדיק את האזהרה שנשמעה מפיו בשילוב הדרישה שלו לתשלום חובו. נאשם 2 לא פירט אלא רק אמר שידוע לו על חובות ועל אנשים שרוצים להרוג את המתלונן.

לטענת המאשימה, אין סיבה שהמתלונן יעליל דווקא על נאשם 2.

2. עיקרי טענות ההגנה

49. ב"כ נאשם 2 עתר לזכות את נאשם 2 זיכוי מוחלט.
50. נטען כי מעדויות התביעה עולה שנאשם 2 לא ביצע כל עבירה.
51. לטענת ב"כ נאשם 2, המתואר בחלק הכללי של כתב האישום לא הוכח מראשיתו ועד סופו. גם סעיף 1 לעובדות האישום השני לא הוכח.
52. הודגש כי אין מחלוקת שהאח חיים יצא מהשיחה עם נאשם 2 כשהוא אינו חש כל תחושת איום.
- קשה ללמוד מעדותו של חיים על הניסוח המדויק של הדברים, הגם שהוא דובר אמת.
53. עדותו של נאשם 2 הייתה ישרה. הוא לקח אחריות על השיחה ועל התוכן, ואמר בדיוק את מה שאמר חיים.
54. עוד נטען על ידי ההגנה כי המתלונן הוא בעייתי וקשה לסמוך עליו. קשה אף לסמוך על התחושות שלו מהדברים שהוא שמע ממשפחתו לגבי נאשם 2. המתלונן שיקר במצח נחושה בבית המשפט בסוגיות אחדות. הוא לא בחל בדבר על מנת להשיג את מטרותיו ובעיקר כסף. נשמעו עדויות שלפיהן המתלונן צבר חובות אדירים, ולאחר מכן כשפתח פרק חדש בחייו הוא השתמש באחינו כדי לפתוח חנות ירקות על שמו, עשה שימוש בבחינת מנהג בעלים בכלי רכב מפואר. המתלונן לא ברח לצפון בעקבות פחדיו. האחים, עדי ההגנה של נאשם 1, מסרו שהמתלונן שיקר להם והחתיים את האם כדי להעביר, ולו בהערת אזהרה, את המשק המשפחתי לבעלותו בלי ידיעת האחים האחרים.
55. זאת ועוד, מהאירועים החיצוניים לשיחה ניתן ללמוד על כוונת נאשם 2, שאין בה כדי סחיטה באיומים:
- נאשם 2 הלך לביתו של המתלונן ורצה לדבר עמו. הוא התנהג בנימוס אל אשת המתלונן. הוא לא איים על אשת המתלונן, בכל דרך, אף שהשניים נמצאו בסיטואציה של ארבע עיניים.
- לנאשם 2 אין מוטיבציה גדולה לבצע את העבירה כי הוא העיד שהוא "כסף קטן" ושבעלי החוב האחרים הם הבעיה.
- נאשם 2 אמר באותה שיחה שהוא מוכן לחתום לטובתו של המתלונן. מי שאומר דבר כזה אין לו מחשבה פלילית.

ח. דיון והכרעה

1. המסגרת הנורמטיבית - עבירת הסחיטה באיומים

56. עבירת הסחיטה באיומים מוגדרת בסעיף 428 לחוק העונשין, אשר זו לשונו:

המאיים על אדם בכתב, בעל פה או בהתנהגות, בפגיעה שלא כדין בגופו או בגוף אדם אחר, בחירותם, ברכושם, בפרנסתם, בשמם הטוב או בצנעת הפרט שלהם, או מאיים על אדם לפרסם או להימנע מלפרסם דבר הנוגע לו או לאדם אחר, או מטיל אימה על אדם בדרך אחרת, הכל כדי להניע את האדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו, דינו - ...; נעשו המעשה או המחדל מפני איום או הטלת אימה כאמור או

57. עבירת הסחיטה באיומים מכוונת לאלץ אדם "לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה שהוא רשאי לעשותו", להבדיל מ"איומים" לפי סעיף 192 לחוק העונשין, המכוונים אך "להפחיד אדם או להקניטו". את פליליותם של האיומים לפי כל אחת מן העבירות יש לבדוק על פי הכוונה או המטרה של המאיים (ע"פ 286/84 **מדינת ישראל נ' גוזלן**, בפסקה 7 (20/9/1984)).

מדובר בעבירת מטרה - מטרה להניע את האדם המאיים לעשות את המעשה נושא האיום, או להימנע מעשייתו של מעשה כזה, כאשר הוא רשאי לעשותו.

לשם קיום יסודות העבירה של סחיטה באיומים יש להוכיח הן את היסוד העובדתי של העבירה והן את היסוד הנפשי, כמפורט להלן.

1.1 היסוד העובדתי בעבירת הסחיטה באיומים

1.1.1 איום

58. רכיב אחד של היסוד העובדתי הוא האיום עצמו. זו התנהגות, בכל דרך שהיא, בכתב, בעל פה או בהתנהגות, העלולה לנטוע בלבו של אדם פחד מפני רעה צפויה שיש בה כדי לפגוע בגופו או בגוף אדם אחר, בחירותם, ברכושם, בפרנסתם, בשמם הטוב או בצנעת הפרט שלהם (ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1), 408 (1998) (להלן: "**עניין חמדני**"), בפסקה 6).

את התקיימותו של האיום יש לבחון לפי אמת מידה אובייקטיבית, דהיינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום (ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373 (1989) (להלן: "**עניין ליכטמן**"), בפסקה 7 לפסק דינו של השופט א' גולדברג ובפסקה 2 לפסק דינו של השופט א' ברק; עניין **חמדני**, בפסקה 6; ע"פ 4210/09 **לירן נ' מדינת ישראל**, בפסקה 7 (25/11/09); ע"פ 5498/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6/4/11); ע"פ 5569/12 **אבו שמאלה נ' מדינת ישראל**, בפסקה 12 (24/7/13) (להלן: "**עניין אבו שמאלה**")).

59. לעניין זה יש להבחין בין איום לבין מתן אזהרה או עצה.

בעניין **ליכטמן** הוצגו על ידי השופטים ברק וגולדברג שני מבחנים לשרטוט קו הגבול בין איום לבין אזהרה - **מבחן המהות ומבחן השליטה**:

המבחן המכריע לרכיב "האיום" הוא מבחן "המהות". דהיינו, מה מהותם וטיבם של הדברים שנאמרו" (השופט גולדברג, שם, בעמ' 379)

...

קו הגבול בין איום לבין אזהרה אינו מדויק. דומה כי ניתן להיעזר במבחן העזר הבא: האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא

מתריע. אם התשובה היא בחיוב - הדובר שולט על התממשות האזהרה - יש לראותו כמאיים, ולא אך כמזהיר" (השופט ברק, שם, בעמ' 384)

בע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל (12/7/10) (להלן: "עניין זקן"), בפסקה 7, התייחס השופט נ' הנדל להבחנה שבין איום לבין אזהרה או עצה והוסיף:

כדי לחדד את הנקודה הייתי מוסיף כלי עזר לסיווג עבירה כעבירת איום בדוגמא האמורה: יש לשאול האם ראובן באמרו - "אם לא תשלם כסף תקבל מכות" - מעוניין ברישא או שמא חרד מהסיפא של הדברים. לאמור, האם ראובן משמיע את הדברים כדי להביא את שמעון למסור את הכסף. תשובה חיובית לשאלה תצביע על כך שראובן ביצע עבירת איום. זאת, אפילו אם ראובן אינו המרביץ ואף אינו נהנה מקבלת הכסף. לעומת זאת, אם מטרתו היחידה של ראובן היא להביא לכך ששמעון לא יוכה ואין לראובן כל קשר לאפשרות ששמעון יוכה או ישלם את הכסף - כי אז ראובן בגדר מזהיר או מייעץ.

60. לצד מבחן השליטה ומבחן המהות שהובאו לעיל הוצע בעניין זקן מבחן נוסף - **מבחן ההקשר**:

על פי מבחן ההקשר, יש לשאול שלוש שאלות: האחת, מה אמר? השנייה, מי אמר? השלישית, מדוע אמר? מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה. כמובן, ניתן לבצע פעולת איום גם ללא מילים אלא באמצעות סימנים או התנהגות אחרת. ברם, פשיטא, ללא מעשה - אין עבירה. מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקלל את שלושת המבחנים - מה, מי ומדוע - על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת איום. במובן זה, המבחנים הינם משולבים. מבחן זה נחוץ במיוחד במקרים בהם הסוחט באיומים מדבר בטון רך ובמתק שפתיים. לעתים, גם שפה המשוחה בדבש טומנת בחובה עוקץ ואף איום בארס קטלני. אין לבדוק את קיומה או אי קיומה של עבירת סחיטה באיומים על פי מבחנים טכניים, כאילו מדובר בדרישת הכתב על פי סעיף 8 לחוק המקרקעין. לא ניתן לצפות כי הסוחט באיומים יכריז בפני המאויים על כוונתו לעבור עבירה זו. המבחן נותר בעיקרו אובייקטיבי וכללי המשפט הפלילי עומדים לצדו של הנאשם. עם זאת, ההקשר של המעשה עשוי ללמד על כך שהאמרה המרומזת מהווה באופן ברור סחיטה באיומים.

במובן הרחב יותר, מבחן ההקשר נחוץ על מנת לבחון את כל הפרמטרים של עבירת סחיטה באיומים. העובר עבירה זו עלול לטעון כי לא איים, שכוונתו הייתה אך להזהיר או ליעץ וכי אינו הגורם אשר אמור להפעיל כוח. כמובן, בחינת ביצוע העבירה אינה נעשית אך ורק על פי עמדת הנאשם. מכאן הצורך לבחון את הקשר הדברים. נדמה כי דווקא בתיקים בהם ראובן סוחט באיומים את שמעון באמצעות פנייה ללוי או לארגון פשיעה שלוי עומד בראשו - ראוי להתייחס למהות המעשה ולשליטה של ראובן בנעשה באופן הנאמן יותר למציאות.

[ההדגשות אינן במקור]

כך גם הודגש בע"פ 3140/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (30/4/12), כי בחינת תוכנו של ביטוי מסוים, אם הוא בעל תוכן מאיים, "אינה מתבצעת בחלל ריק, כי אם על רקע מערך נסיבתי קונקרטי" (בפסקה 12).

1.1.2 פגיעה שלא כדין

61. רכיב אחר של היסוד העובדתי הוא שה"פגיעה" תהיה "שלא כדין". על פי הגישה המצמצמת, נדרש שההתנהגות האמורה תהיה אסורה בנורמה נפרדת, פלילית או אזרחית. על פי הגישה המרחיבה, די שההתנהגות האמורה אינה מותרת או שאין הצדק שבדין לאותה התנהגות (עניין **חמדני**, בפסקה 7).

יודגש כי אמת המידה שלפיה נקבעת החוקיות (או העדר החוקיות) היא הפגיעה ולא זיקתו של המאיים לכסף או לחפץ. על כן, גם תביעת זכות שבדין אין בה משום היתר למעשי סחיטה ואיומים (ראו למשל: ע"פ 504/76 **טוז נ' מדינת ישראל**, פ"ד לא(2), 393, 399 (1977); ע"פ 286/84 **מדינת ישראל נ' גוזלן הנ"ל**, בפסקה 13).

1.2 היסוד הנפשי בעבירת הסחיטה באיומים

62. מדובר בעבירה שנדרשת בה מחשבה פלילית, של מודעות של עושה העבירה להתקיימותם של רכיבי היסוד העובדתי במעשיו, כשהוא פועל במטרה לגרום לכך שהקורבן יבצע מעשה או יימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו (ראו עניין **אבו שמאלה**, בפסקה 12 סיפא).

2. מן הכלל אל הפרט

63. כפי שיפורט להלן, המאשימה לא הצליחה להוכיח, מעבר לספק סביר, כי נאשם 2 סחט את המתלונן או כי איים עליו, כמיוחס לו בכתב האישום.

במאמר מוסגר יצוין גם, כי כלל לא הוכח האמור בחלק הכללי של כתב האישום, ככל שהוא נוגע לנאשם 2, ושלפיו הגיעו לידי נאשם 2 שיקים של המתלונן מאנשים שונים אשר החזיקו בשיקים של המתלונן. כל שהוכח במשפט - בעדויותיהם של המתלונן ושל אשתו, כמו גם של נאשם 2 - הוא שלנאשם 2 הגיעו שיקים שנמסרו לו על ידי המתלונן עצמו.

64. **המתלונן** העיד על השיחה בין נאשם 2 לבין האח חיים, שבה נטען כי נאשם 2 השמיע באוזני האח חיים דברי איום כלפי המתלונן וכלפי משפחתו, וזאת **מכלי שני**. המתלונן נשאל האם יכול להיות שהוא הבין לא נכון את שמסר לו האח חיים, והשיב ש"יכול להיות", אבל באותה תקופה "הכל היה בווער".

65. בעדותו של המתלונן התגלו סתירות ופירוכות. הדברים פורטו ביתר הרחבה בהכרעת הדין בעניינו של נאשם 1.

66. המתלונן היה שרוי אמנם בתחושה של לחץ, מצוקה ופחד, אך אלו נבעו גם מהסתבכותו הכלכלית ומאירוע השלכת הרימון, אשר אינו מיוחס כלל לנאשם 2 ואשר אפשר שהעצים את תחושותיו של המתלונן, **ולאו דווקא מאיומים של הנאשם**.

67. המתלונן טען כי הוא ברח לצפון מיד לאחר אותו יום בחודש **יוני 2009** שבו נפגש עם נאשם 1 ולאחר שנאשם 2 בא לחפשו בביתו. לעומת זאת, האיומים הנטענים מצד נאשם 2 הושמעו רק לאחר מכן, בחודש **אוגוסט 2009**. אין להוציא אפוא מכלל אפשרות סבירה כי הבריחה לצפון נעשתה על רקע הלחץ שהרגיש המתלונן כלפי בעלי חובו, ללא קשר לנאשם 2.

68. כאן המקום לציין כי חוקרי המשטרה לא יזמו שיחה מבוקרת בין המתלונן לבין נאשם 2, בטרם נעצר נאשם 2, אף שהיה בשיחה שכזו כדי לאמת או כדי להפריך את גרסת המתלונן.

69. **עד התביעה העיקרי** נגד נאשם 2 - לגבי השיחה שבה נטען כי נאשם 2 סחט באיומים את המתלונן ואת משפחתו - הוא **האח חיים**. מדובר בעד תביעה שלא הוכרז עד עוין, וההנחה היא שהוא דובר אמת.

האח חיים הוא היחיד ששוחח עם נאשם 2, ועל פי עדותו, אמר לו נאשם 2 "מה אתה רוצה שיהרגו אותי?" ... "הוא ברח לצפון? חושב שלא יחפשו אותי?".

לדברי האח חיים, נאשם 2 דיבר בגוף שלישי, דהיינו על אנשים אחרים, ולא עליו. עוד לדברי האח חיים, כלל לא היה בשיחה זו איום, והוא לא הבין כך את הדברים.

70. מעבר לכך, לטענת ב"כ המאשימה, נאשם 2 לא איים רק על המתלונן (באמצעות האח חיים), אלא איים על האח חיים עצמו מתוך מטרה שמשפחתו של המתלונן תתגייס לשלם את חובו של המתלונן. אלא שהאח חיים מסר שהוא נעזר בנאשם 2 גם **לאחר** אותה שיחה ולווה ממנו כסף. התנהגות זו מלמדת, כפי שהעיד חיים, כי חיים עצמו לא חש מאוים בזמן אמת, שכן חזקה עליו שאם הוא היה חש מאוים, הוא לא היה מוסיף להיפגש עם נאשם 2 ובוודאי שלא היה לווה ממנו כסף.

71. גם על פי עדותה של **אשת המתלונן**, לא היה כל אופי מאיים למפגש ולשיחה בין שניהם.

72. **נאשם 2** טען בעדותו כי הוא אינו זוכר שהשתמש במילה "יהרגו", אך **אם אמר זאת, הוא לא התכוון אליו אלא לאחרים, ואמר את הדברים מתוך דאגה למתלונן.**

לצורך המשך הדיון, **אצא מההנחה, הנוחה למאשימה, כי נאשם 2 אכן אמר לאח חיים את הדברים שעליהם העיד האח חיים: "מה אתה רוצה שיהרגו אותי?" ... "הוא ברח לצפון? חושב שלא יחפשו אותי?"**.

73. לא ניכרו בעדותו של נאשם 2 סימנים של עדות שקר או של אי-אמירת אמת, ולא היה ניתן להתרשם מחוסר מהימנות של הנאשם בעדותו. בא-כוח המאשימה לא הצליחה להצביע על שקרים מצד הנאשם, בחקירתו או בעדותו, או על סתירות מהותיות בגרסתו.

74. כידוע, על המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר הן את היסוד העובדתי והן את היסוד הנפשי של העבירה המיוחסת לנאשם. במצב דברים זה, שבו האיומים לא נאמרו באופן מפורש או בוטה, וכשהמאשימה מבקשת לייחס "נוף מאיים ומזהיר" לדברים שנאמרו מפיו של נאשם 2, שלא כפשוטם, יש להראות ביתר שאת, מעבר לכל ספק סביר, כי התקיים היסוד הנפשי אצל נאשם 2, וכי כוונתו הייתה לסחוט באיומים את המתלונן או מי מבני משפחתו.

75. נוכח מכלול הנסיבות כפי שפורטו לעיל, עדותו של חיים, **הקשר הדברים** ולאור הרושם החיובי בעיקרו שהותיר נאשם 2 בעדותו, הגעתי למסקנה כי קיים לפחות ספק סביר אם נאשם 2 התכוון באותם הדברים לאיים או לסחוט באיומים, או שמא הדברים נאמרו בתום לב, תוך תיאור מצב עובדתי, ללא כוונה לאיים או לסחוט ולהניע בכך את

המתלונן או את משפחתו של המתלונן לשלם לנאשם 2 את החוב. זאת, שכן במקרה דנא קיים לפחות ספק סביר כי דבריו של נאשם 2 לא היו בגדר איום, אלא אך תיאור עובדתי, עצה או המלצה, שלפיה אין טעם בבירוחתו של המתלונן לצפון הארץ, מכיוון שבסופו של דבר ימצאו אותו בעלי חובו והם עלולים להרוג אותו. כאמור, גם על פי הבנתו של עד התביעה האח חיים, הנאשם 2 לא התכוון שהוא יהרוג את נאשם 2 אלא שאחרים שאינם קשורים אליו יעשו זאת.

נאשם 2 הוסיף וטען כי את פריטת השיקים שמסר לו המתלונן הוא עשה במסגרת העבודה בחנות להמרת מטבע שבה הוא עבד ועבור מעסיקו. הכסף שנמסר תמורת השיק היה של מעסיקו, והמעסיק היה מקבל את העמלה. נאשם 2 רק תיווך ביניהם. טענה זו של נאשם 2 לא נסתרה. אין להתעלם מכך שהחוב אינו של נאשם 2 אלא של מי שנאשם 2 הועסק אצלו.

אמנם, בנסיבות אחרות יכולים הדברים להוות איומים מתוחכמים, אך לא כן בנסיבות המקרה דנן.

בשים לב ל"מבחן ההקשר" המוזכר בפסיקה, כמצוין לעיל, יש לזכור גם כי האח חיים הוא חבר טוב של נאשם 2, ולכן טבעי שנאשם 2 ייעץ לו או יזהיר אותו ושהאח חיים יבין את הדברים כפשוטם, ולא כפי טענות המאשימה.

נוכח גרסתו העקבית של הנאשם, הן בחקירתו והן בעדותו, אשר כאמור לא נסתרה, ומאחר שלא ניכרו בעדותו של נאשם 2 סימנים של עדות שקר או של אי-אמירת אמת, ולא היה ניתן להתרשם מחוסר מהימנות של הנאשם בעדותו - קיים לפחות ספק סביר בעיניי שמא הנאשם לא עבר את העבירה המיוחסת לו: קיים לפחות יסוד סביר לפרש את מהות דבריו של נאשם 2 כפשוטם. לא שוכנעתי שהייתה לנאשם 2 כוונה פלילית מתוחכמת לדרוש את חובו בדרכים לא לגיטימיות. על כן, קיים לפחות ספק סביר אם היה בכך משום איום או סחיטה באיומים.

ט. סוף דבר

76. סיכומם של דברים, לאחר בחינה מדוקדקת של מכלול הראיות, ובעיקר נוכח עדותו של עד התביעה העיקרי, אחיו של המתלונן חיים סויסה אשר אינו מפליל את נאשם 2, לאור שיקולי מהימנות כפועל יוצא מהתרשמותי מהעדים ובכללם מהמתלונן ומנאשם 2, ובשים לב גם לשיקולי סבירות והיגיון, והקשר הדברים שנאמרו על ידי נאשם 2, הגעתי למסקנה כי המאשימה לא הוכיחה את העבירה שיוחסה לנאשם 2, ומכל מקום לא במידת הוודאות הנדרשת בפלילים שהיא כידוע מעבר לספק סביר; ועל כן הוריתי לזכותו בתום שמיעת סיכומי הצדדים.

המזכירות תמציא את הכרעת הדין המנומקת לצדדים.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתנה היום, ט' אלול תשע"ד, 04 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.